

[M. Simonsen.]

munen, hvori de protesterede paa det kraftigste imod, at man gjorde denne Holdeplads til en Konestation, det vilde de aldeles ikke finde sig i. Nu har det naturligvis ikke været afgørende, men saa skulde denne Bane kort Tid efter som Følge af Underskud have et Laan, og det maatte Kommunerne, som har Aktier i Banen, garantere for, og da benyttede det paagældende Sogneraad sig af Lejligheden til at binde Bestyrelsen til ikke nogen Sinde at gøre Holdepladsen til en Konestation; der skulde vedblive at være en Mand, hvis de skulde være med til at kautionere for Laanet, og Bestyrelsen havde Kniven paa Struben og maatte gaa ind paa det. Den Tilstand opretholdes endnu. Der er gjort Forsøg paa at omsteme Sogneraadet og Beboerne; om det er lykkedes, ved jeg ikke, det foreligger der ikke noget om endnu. Man vil altsaa se, at det er ikke saa helt let at faa disse Forhold ændret.

Under Forhandlingerne her har jeg, som sagt, faaet det Indtryk, at man fra Oppositionens Side egentlig helst ønskede at drive Visnepolitik med Landstingets Hjælp. Man vil forhandle, siger man, og man vil oven i Købet forhandle loyalt, men der er altid et Men: Ikke røre ved de rige, ikke røre ved noget som helst af det, der er ordnet i den foregaaende Periode paa en mindre heldig Maade, og ikke røre ved Militærudgifterne, ikke røre ved noget af alt det, der er af den største Betydning. Og saa er det i Virkeligheden Visnepolitik, man tænker paa at drive, maaske med Maske paa. Men der er jo Mulighed for, at Oppositionen, der har Magten i Landstinget endnu — desværre — kommer paa andre Tanker. Man skulde dog synes, at i en saadan Situation, som vi har i Øjeblikket, vilde de klogere tænke noget paa det gamle Ord, der siger: Del og hersk! tænke lidt paa, om det ikke nu var klogest at give noget efter for at bevare saa meget af den gamle Indflydelse som muligt saa længe som muligt. Om det kommer til at foreligge, ved man altsaa ikke, det vil Tiden jo vise. Man skulde synes, at i alt Fald Venstrepartiet huskede noget fra Estrups Tid, da man sagde til Vælgerne saadant noget som: Vi vil blæse jer en March, I kan stemme til Folketinget, lige saa galt I vil, for vi har Landstinget. Saadan var Tonen den Gang, og jeg synes, den er noget lignende i dette Ting i Øjeblikket blandt de Konservative og Venstre, altsaa fra Oppositionens Side. Men hvis det er Meningen, at man vil slaa ind paa den Vej, tror jeg ikke, at Socialdemokraterne kan have noget imod

det, for det vil ganske sikkert give Bagslag og være en sikker Vej til yderligere Nederlag for de konservative Partier. Socialdemokratiets Vækst blandt Vælgerbefolkningen ude i Landet skyldes ganske simpelt de økonomiske og sociale Fællesinteresser, som den store Del af Befolkningen har overfor den kapitalistiske Samfundsordning og det Styre, vi har haft hidtil.

Jeg har nu i øvrigt ikke tænkt paa her at komme ind paa store Spørgsmaal. Det Ministerium, vi har, tilfredsstiller mig i overordentlig høj Grad. Jeg mener, at Administrationen og Statens Ledelse hos denne Regering er i de bedst mulige Hænder. Denne Regerings Medlemmer har sikkert en god Villie til at ordne Forholdene paa den retfærdigste og bedste Maade. Jeg stoler paa, at Regeringen vil vise Forstaaelse af de forskellige Forhold, der kommer til at foreligge, at den vil varetage Interesserne paa bedste Maade, at den vil arbejde af yderste Evne for at støtte de forurettede og uheldigt stillede i Samfundet og de arbejdsløse og i det hele taget genoprette, hvad der er nedbrudt i den forrige Regeringsperiode, da vore Modstandere havde Magten. Venstres og de Konservatives voldsomme Angreb her paa Regeringen og Folketingsflertallet er for den store Del af Vælgerbefolkningen kun et Vidnesbyrd om, at Regeringen gaar en fornuftig og en demokratisk Vej. Vi kan sikkert stole paa, at Regeringen vil søge alle farbare Veje for at forbedre Tilstanden og i det hele taget imødekomme rimelige Forventninger, ligegyldigt, hvor de kommer fra.

Derimod er der et Par mindre Spørgsmaal, som jeg lige kunde have Lyst til at fremdrage. Jeg vil gerne sige et Par Ord om Bilfærgen og Motorejernes Optræden ved den Lejlighed — det har været omtalt før og var jo nu for et Øjeblik siden Genstand for en hidsig Debat. Jeg har ikke til Hensigt at angribe hverken Statsbanerne eller Trafikministeriet. Jeg vil tværtimod straks erkende, at jeg tror, Trafikministeren har haft en heldig Haand til at jævne det Forhold derovre, saaledes at Statsbanerne beholder Eneretten til Transport af Gods, og hvad der ellers er af Transport over Store Bælt. Det er sikkert fornuftigt at søge en saadan Ordning opretholdt, men det Spørgsmaal, der har været paa Tale, er altsaa, om der ikke var andre Veje at gaa. Det er jo kedeligt, hvis Staten skal ud med alt for mange Penge, alt for store Summer til disse Bilfolk, for disse anmassende Luksubilejere fortjener egentlig ingen Sympati. Jeg kan ikke se rettere end, at deres